

Nádej

**Dvojmesačník pre vnútornú potrebu zboru ECAV na Slovensku
so sídlom v Krajinom**

Ročník 12

Číslo 3

apríl - máj 2010

„ A čo by som ľudskými jazykmi hovoril, aj anjelskými, a lásky by som nemal, bol by som iba cvendžiacim kovom a zvučiacim zvonom. A čo by som vedel aj prorokovať a poznal všetky tajomstvá a mal všetko možné poznanie, a čo by som mal takú vieru, že by som hory prenášal, a lásky by som nemal - nič nie som. A čo by som rozdal všetok svoj majetok, i telo si dal spáliť, a lásky by som nemal, nič mi to nepomôže. Láska je trpezlivá, láska je dobrotivá, nezávidí, láska sa nevystatuje a nenadáva; nie je neslušná, nie je sebecká, nerozčuľuje sa, nezmysľá zle, neraduje sa z nepravosti, ale teší sa s pravdou; všetko znáša, všetkému verí, všetkého sa nádejá, všetko pretrpí.“ 1.Kor 13; 1 - 7

Pastiersky list

Zboru biskupov ECAV na Slovensku k Veľkej noci 2010

Milí bratia a milé sestry!

Srdečne Vás pozdravujeme pri slávení najstaršieho kresťanského sviatku – Veľkej noci. Slová „*Vskutku vstal Pán a ukázal sa Šimonovi*“ (L 24, 34) hovoria o tom, že Vzkriesený nechce ostať v zabudnutí alebo v spomienkach, ale chce byť súčasťou reality nášho života. Preto sláviť sviatky Kristovho vzkriesenia neznamena len uctiť si to, čo sa stalo, ale prežiť nanovo rozmer tajomstva Božieho zásahu, ktorý láme osteň smrti a mení naše životné postoje.

Takou zmenou postoja prechádzajú vo veľkonočné ráno ženy pri Ježišom hrobe. Smutné, bezmocné voči moci rozsievajúcej smrť. Z vykonávateľiek pohrebných zvykov sa stávajú ohlasovateľky Kristovho vzkriesenia. Podobne učeníci ustráchaní a uzavretí „zo strachu“ (J 20, 19) sa po stretnutí so Vzkrieseným menia na apoštolov evanjelia života.

Slávenie Veľkej noci a prežitie dotyku Božej moci chce aj nás posilniť k svedectvu o Vzkriesenom. Liberalizácia hodnôt života vytláča Krista z našich myslí, rodín i z kultúrneho prejavu ľudí v spoločnosti. Aký životný postoj zaujmeme ako nasledovníci Ježiša Krista? Ako zareagujeme na protikristovský tlak dnešnej doby? Veľkonočné evanjeliá nám hovoria, že východisko nie je v smútku, v bezmocnom pietnom spomínaní na úžasnú minulosť, ktorú si vážime. Riešenie nie je ani v uzavretí sa do vlastného kresťanského spoločenstva z obavy pred

možnými nepríjemnosťami. Takto konajú iba tí, ktorí s Kristom už nepočítajú, ktorí Ho chcú nanajvýš na znak úcty pietne pochovať v bezduchých zvyklostiach. Veľkonočný postoj, ku ktorému sme Vzkrieseným Kristom nanovo pozývaní, je nebojácne svedectvo v našom okolí, že Kristus je živou skutočnosťou, ktorá naplňa naše životy. Tento postoj vytvára nový spôsob bytia – „kultúru života“, ktorej prameňom je živý Ježiš. Takú kultúru chceme ako veriaci ľudia prezentovať aj v tomto roku, ktorý je vyhlásený za Rok kresťanskej kultúry na Slovensku.

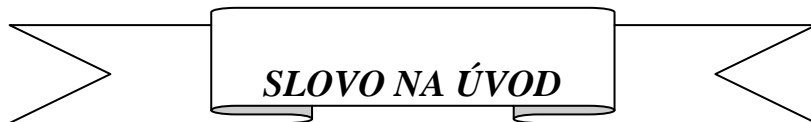
Veľkonočné sviatky nás pozývajú vytvárať a budovať radostné spoločenstvo cirkvi. Tí, ktorí neboli „nerozumní a leniví srdcom“ veriť Božiemu slovu (L 24, 25) a poznali Ho „po lámaní chleba“, vracajú sa spolu s emauzskými učeníkmi do Jeruzalema – k spoločenstvu Ježišových nasledovníkov – a svojím svedectvom „vskutku vstal Pán...“ budujú cirkev. Ľudí ochotných formovať a budovať cirkev svojím osobným príkladom života viery mala naša cirkev v minulosti veľa. Oslavou 400. výročia Žilinskej synody a 500. výročia narodenia Leonarda Stöckela si chceme v našej cirkvi pripomenúť svedectvo viery tých, ktorí ju formovali organizačne i obsahovo. Je to pre nás príležitosť vytvoriť spoločenstvo a povzbudiť sa k horlivosti. Chceme Vás povzbudiť k tomu, aby ste neopúšťali svoje zhromaždenia a skrze slovo Božie a sviatosti rástli v poznaní Pána. Iba to odbúra pochybnosti a posilní k Tomášovmu vyznaniu „*Pán môj a Boh môj*“ (J 20, 28).

S prianím Božieho pokoja Vás pozdravujú

Milan Krivda
biskup ZD ECAV

Miloš Klátik
generálny biskup ECAV

Slavomír Sabol
biskup VD ECAV

„Ked' teda kážeme o Kristovi, že bol vzkriesený, ako je to, že niektorí z vás hovoria: Nieto zmŕtvychvstania? Ved' ak nieto zmŕtvychvstania, ani Kristus nebol vzkriesený. A ak Kristus nebol vzkriesený, tak je prázdne naše kázanie, prázdna je aj vaša viera. Tak potom nachádzame sa tu aj ako falošní svedkovia Boží, lebo sme svedčili proti Bohu, že vzkriesil Krista, ktorého nevzkriesil, ak totiž mŕtvi nie sú kriesení z mŕtvych. Lebo ak mŕtvi nevstávajú, ani Kristus nebol vzkriesený, ale ak Kristus nebol vzkriesený, daromná je vaša viera, ešte vždy ste vo svojich hriechoch. A vtedy zahynuli aj tí, čo umreli v Kristovi. Ale ak jedine v tomto živote máme nádej v Krista, tak sme najúbohejší zo všetkých ľudí.“

(1. Kor 15; 12 – 19)

Veľkonočné sviatky, ktoré i v tomto roku svätili židia i kresťania v rovnakom termíne, boli najstaršími a najvýznamnejšími sviatkami prvotnej cirkvi. Učenie a divy Pána Ježiša, aj Jeho ukrižovanie, boli a dodnes sú veľmi dôležitými faktami a hodnotami kresťanského učenia a viery. Predsa však v centre kresťanského svetonázoru stojí ojedinelá dejinná skutočnosť, ktorou je Kristovo vzkriesenie z mŕtvych. No práve táto skutočnosť, tento fakt, o ktorom prvá cirkev jednoznačne svedčila – vzkriesenie, sa stáva pre mnohých najproblematickejším prvkom z celého kresťanského vierovyznania. Kristus je pre mnohých akceptovateľný ako Rabbi, učiteľ, moralista, prorok s nadprirodzenými schopnosťami liečiť – ale správa o Jeho zmŕtvychvstaní je pre nich predsa len ťažko stráviteľná.

Tento stav nastal aj v cirkevnom zbore, v známom prístavnom meste Korint. To, že v tomto svetáctvom a voľnými mravmi „preslávenom“ meste vôbec vznikol kresťanský zbor, je samo o sebe pozoruhodným faktom. Možno práve vysoká morálka a jasné princípy správania kresťanov nadchli a motivovali tých, ktorým sa „bežný spôsob“ života v tomto meste sprotivil a zhnusil, a preto sa stali aj oni kresťanmi.

No Pavol konštatuje, že hoci aj toto je pekné, nie je to to podstatné, a ak zostáva len pri tom, tak sa vyprázdňuje Kristov kríž a centrálna podstata evanjelia Božieho.

A tí, ktorí neveria vo vzkriesenie a nepovažujú ho za dôležité pre život a vieru cirkvi, v konečnom dôsledku rozbíjajú a rozbijú spoločenstvo zboru, pretože sa stratí z neho základ a podstata a zostáva nanajvyš nejaká, na vratkých pilieroch stojaca etika, čoho nebol svedkom len Pavol, ale čoho svedkami sme aj my dnes, keď etika „alternuje“ výučbu náboženstva na školách, a aj v našom zbore najmenej polovica pokrstených detí, akože kresťanských rodín, ju uprednostňuje pred biblickou výučbou.

Pavol sa pýta a zároveň aj odpovedá: „*Keď teda kážeme o Kristovi, že bol vzkriesený, ako je to, že niektorí z vás hovoria: Nieto zmŕtvychvstania? Veď ak nieto zmŕtvychvstania, ani Kristus nebol vzkriesený. A ak Kristus nebol vzkriesený, tak je prázdne naše kázanie, prázdna je aj vaša viera. Tak potom nachádzame sa tu aj ako falošní svedkovia Boží, lebo sme svedčili proti Bohu, že vzkriesil Krista, ktorého nevzkriesil, ak totiž mŕtvi nie sú kriesení z mŕtvych. Lebo ak mŕtvi nevstávajú, ani Kristus nebol vzkriesený,...*“ (1. Kor 15; 12 – 16)

Pavol vyvodzuje z takýchto postojov fakty, ktoré platia aj dnes: Ak Kristus nebol vzkriesený:

1. prázdne je naše kázanie
2. prázdna a daromná je aj naša viera
3. kazatelia sú len falošní svedkovia Boží
4. ľudia zostávajú vo svojich hriechoch

Výsledok takéhoto zmýšľania konštatuje vo veršoch 32 b – 34 tejto kapitoly:

„*Ak mŕtvi nie sú kriesení, tak potom: Jedzme a pime, lebo zajtra umrieme.*“ Takto sa mnohokrát i cez kresťanské sviatky správame! Ale Pavol pokračuje: „*Nedajte sa klamať! Zlé reči kazia dobré mravy. Vytriezvíte, ako sa patrí, a nehrešte; veď na vaše zahanbenie hovorím, že niektorí nepoznajú Boha.*“

V knihe Kauza Ježiš (Lee Strobel) autor uvádza 2 príklady vedcov dnešnej doby a ich postoje ku vzkrieseniu:

1. Realisti, ktorí tvrdia, že telesné zmŕtvychvstanie je nezmysel: „*Ak poviete, že Ježiš vstal biologicky z mŕtvych, museli by ste predpokladať, že rozkladajúca sa mŕtvola, už studená a bez krvi v mozgu, by mohla byť znovu oživená. Myslím si, že je to nezmysel*“ vyslovil sa duchovne skeptický profesor Ludemann.

2. Hľadajúci a nachádzajúci odpovede, ako napríklad chemik a doktor medicíny Collins, ktorého k Bohu priviedla viera niektorých z jeho nevyliciteľne chorých pacientov. „*Keď sa obrátil k histórii, užasol nad dôkazmi hovoriacimi o Ježišovi z Nazareta.*“ Tento vedec tvrdí: „*Ak bol Kristus naozaj Božím Synom, ako to explicitne o sebe tvrdil, tak určite ako najvýnimočnejšia bytosť, ktorá kedy chodila po zemi, mohol prekonať prírodné zákony, ak to potreboval na naplnenie ešte dôležitejšieho diela.*“

O svojom dlhoročnom ateistickom pohľade na svet a život tvrdí: „*Mojej túžbe priblížiť sa k Bohu prekážala moja vlastná pýcha a hriechnosť, ktoré boli nutným následkom mojej sebeckej túžby mať veci pod kontrolou,*“

Aj my máme možnosť zostať pri „etike“, alebo pri zmŕtvychvstalom Kristovi, a tak mať nádej živú a večnú, pretože ako píše Pavol: „*Ale ak jedine v tomto živote máme nádej v Krista, tak sme najúbohejší zo všetkých ľudí.*“

Amen

I. Novomestský (Veľkonočná kázeň 2010)

- Večný Bože, pomôž mi, aby Tvoje svetlo svietilo ľuďom aj skrze mňa. Nech vidia, aký si dobrý a oslavujú Ťa.

"Potom zase prehovoril k nim Ježiš: Ja som svetlo sveta. Kto mňa nasleduje, nebude chodiť v tme, ale bude mať svetlo života." (J 8:12)

- Ó, Ježiš, nech vidím iba Teba, nech nežiadam ani nehľadám nič iné len Teba! V utrpení nech je mi Tvoja láska pokojom, v slabosti nech je mi silou. A keď prídu búrky života a hodina smrti, ó, Ježiš, buď mojim sprievodcom a zachráň ma, lebo Ty si aj za mňa zomrel."
"Pevné je moje srdce, Bože, spievať a hrať Ti budem , ..." (Ž 108:2)

- Milujúci Otec, pomôž mi ďakovať za všetkých okolností, lebo toto je Tvoja vôľa pre mňa v Kristovi Ježišovi.

"Preto ako ste prijali Krista Ježiša, Pána, v Ňom žite, zakorenení a budovaní v Ňom, i upevnení vierou, ako ste boli vyučovaní, a rozhojňujte sa v dobrorčení." (Kol. 2: 6-7)

POSTIHOL ŤA NEJAKÝ ŽIVOTNÝ OTRAS?

Človeka občas postihnú nehody, choroby a iné nepríjemné veci. Ľudia ich hodnotia rôzne: niektorí ich možno nazvú „smolou, nešťastnou náhodou“, iní „osudom“, ďalší „Božím trestom“. Väčšina sa však zhodne na tom, že „sa s tým nedá nič robiť“. A tak **niektorí rezignujú, iní nadávajú, rúhajú sa** a podaktorí (najmä ak sú „psychicky disponovaní“) upadajú do **depresie**.

Aby k tomu nedošlo, radia niekedy známi, priatelia, ale aj „odborníci“ - psychológovia „čím skôr zabudnúť“ snažiť sa na vec nemyslieť, poprípade hľadať „rozptýlenie a zabudnutie“ v zábave či práci. No takéto „vysporiadanie sa“ s nehodou alebo chorobou nefunguje (a ak, tak iba prechodne, krátkodobo), pretože:

1. Človek nemôže žiť trvalo iba pre „zábavu“, či prácu: **zábava sa časom zunuje a práca unaví.**
2. Je tu pamäť, a tá (ak človek netrpí ťažkou formou Alzheimerovej choroby) nedovolí naozaj zabudnúť: **spomienky, čo by ste sa im akokoľvek bránili, budú stále prichádzať** a znepokojovať.

3. Okrem pamäti sú tu niekedy **trvalé následky alebo symptómy** (prázdnota zo straty, bolesť telesná alebo duševná apod.), ktoré nemožno „odignorovať“ alebo „prehlušiť“.

Ale či je aj nejaké iné riešenie tejto situácie? Je. To si však vyžaduje zvláštny postoj človeka k „problému“ a ten postoj závisí od toho, či človek pochopí možnú podstatu, resp. pravú príčinu „životného otrasu“.

Pred časom som napísal jednu úvahu, ktorá bola uverejnená pod názvom „**Boží hnev a Božia výchova**“ (úvaha je uvedená aj v mojej knihe „Fakty a úvahy O VIERE ...“). Sú v nej aj tieto vety: „... svoje deti Boh vychováva, a to niekedy aj veľmi prísne. Neraz prichádzajú osobné neúspechy, sklamania, choroby, utrpenia telesné, či duševné. Ale **práve tieto veci, hoci nepríjemné, vedia osloviť toho, kto je schopný vnímať Božie hovorenie a konanie**. Boh niekedy hovorí k svojim deťom šeptom, na niekoho však musí hlasno zavolať a tým, čo sa nemôže na Jeho oslovenie prebudiť, niekedy aj silno zatriať. Ku komu však Boh hovorí, do života koho zasahuje, na tom Mu záleží, toho miluje. Taký človek má nádej ... Najhoršie zo všetkého je, keď už Boh vo svojom hneve prestane hovoriť, keď prestane intervenovať do života človeka ...“

Takto tieto veci chápú kresťania. K takémuto postoju ich vedie **nielen viera, ale aj empiria**: v minulosti i súčasnosti mnohí ľudia vyskúšali (vo vlastnom živote alebo na početných príkladoch z ich okolia), že to „takto naozaj funguje“. Boh hovorí k človeku hlavne vo svojom „Slove“ (v tom, ktoré je možné prečítať si v Biblii a počuť pri bohoslužbách a iných príležitostiach). Ale ak človek tomuto Slovu nerozumie, alebo sa mu vyhýba (uteká pred ním), potom vlastne Bohu ani nič iné nezostáva, ako „silno zatriať“ takýmto človekom. Boh je v podstate v podobnej situácii ako človek, ktorý vychováva dieťa: **rodič chce dieťaťu len to najlepšie**, ale ono niekedy nedá (nereaguje) na „dobré slovo“; **preto treba použiť iný výchovný prostriedok**.

Iným, možno ešte názornejším príkladom môže byť **snaha krotiteľa zvierat naučiť svojho „zverenca“ niečo užitočné**. Pokiaľ cvičenie trvá (a toto cvičenie pre zviera celkom isto nie je príjemné), je nádej; ak sa však ukáže, že to k ničomu nevedie, potom sa s výcvikom prestane. Zviera to **môže pociťovať ako istú úľavu; netuší totiž**, že výcvik prestal iba preto, že sa jeho pán rozhodol pre „iné riešenie“ (tým je obyčajne **smrtiaca injekcia veterinára, a napokon oheň kafilérie**).

Úprimne želim každému, aby zbystril pozornosť, už keď Boh k nemu šeptá, aby pozorne počúval, keď k nemu hovorí a aby sa zobudil (zo svojho duchového spánku), keď ním zatrasie. Lebo zostať spať aj po tomto Božom „pokuse“ môže byť pre človeka tragické: možno to totiž bola posledná intervencia Božieho Ducha: možno už žiadna iná nebude nasledovať. Ak sa ukáže, že je aj tá úplne neúspešná, zostáva iba jedno „riešenie“ - smrť, a napokon oheň gehany.

Prevzaté z internetu

Malé a Veľké šťastie

Šťastie? Obyčajný pocit, príliš relatívny na to, aby sa dal charakterizovať.

Výkriky radosti detí z padajúceho snehu, vedľa ktorých sa otec trápi s jeho ťažobou. Moje šťastie môže spôsobiť smútok mnohých, no dokáže vyčariť úsmev na tvárach nešťastných. Malé šťastie je, keď zasvieti slnko pomedzi tmavé mraky, keď počujem slová útechy v najťažších chvíľach,

a pritom človek, čo ich vyslovil ani nevie, akú majú cenu. Veľké šťastie je, keď nervózny otecko v nemocnici prvýkrát počuje svojho syna plakať, keď o niekoľko rokov aj tak vytrvá a nenechá dieťa bez otca, keď prídu útrapy a skúšky života na manželstvo, ktoré už dávno nemuselo existovať. Naivné, myslieť si, že každé trápenie sa dá prekonať? Možno. Naivné, myslieť si, že tento svet raz bude šťastnejší, že matka nenechá svoje dieťa kvôli mužovi, ktorého neskôr opustí; že otec neopustí matku pre ženu, ktorá si nájde bohatšieho, s ktorým možno bude šťastnejšia. Šťastie je dôležité, no nie len to moje. Musím hľadiť aj na ľudí okolo. Môže moja túžba byť šťastnejším zničiť inému život?! Môže. Zrúca ho ako domček z karát. No zároveň pozornosť a láska môže napomôcť k budovaniu šťastného života. Prečo je tak ťažké všímať si druhých a správať sa tak, aby im to neublížovalo?!

KN

Som vd'ačná

Som vd'ačná za každý návrat domov, za štebot vtákov v korunách stromov.

Som vd'ačná za dážď, ktorý padá z neba a za nekonečnú vieru v Teba.

Som vd'ačná za každú spriaznenú dušu, i za krásnu voňavú ružu.

Som vd'ačná za svoju milovanú rodinu a za prežitú s ňou každú hodinu.

Som vd'ačná za každú novú pieseň, a že po lete opäť príde jeseň.

Som vd'ačná za každodenný voňavý chleba, a že si tu vždy, keď treba.

Som vd'ačná, keď uvidím farebnú dúhu a keď sa vtáci opäť vrátia z juhu.

Som vd'ačná za rýb plné moria a za všetko, čo šikovné ruky stvorila.

Je toho naozaj veľmi veľa, za čo by som ešte vd'ačná byť chcela...

Tak vd'aka a chvála patrí Tomu, veď vy už dobre viete Komu.

Lenka T.

Nedávno som si prečítala knihu, ktorá ma veľmi oslovila. Jej názov je „*Chatrč*“ a napísal ju William Paul Young.

Dej príbehu sa odohráva v oregonskej divočine, kde unesú Missy, najmladšiu dcéru Mackenzieho Allena Philisa, počas rodinného výletu. V opustenej chatrči sa nájdu dôkazy, že sa tam pravdepodobne stala tragédia. Neskôr dostáva Mack podozrivý odkaz, podľa všetkého od Boha, v ktorom ho pozýva na víkendové stretnutie v tejto chatrči. To, čo tam Mack nájde, navždy zmení jeho svet. Cez množstvo dialógov Macka s Bohom sa mu zodpovie veľa nezodpovedaného.

Z príbehu sa dozvieme odpovede na veľa otázok, ktoré ťažia mnohých z nás. No, nie sú to jednoduché odpovede typu „biela a čierna“, ale súbor mnohých myšlienok, ktoré do seba zapadajú. Spoznáme skutočnú podstatu existencie samotného Boha, Božej milosti a lásky.

Lenka T.

Modlitba

Bože, Stvoriteľ vecí viditeľných i neviditeľných, pravé svetlo a pravý pokoj.

Ty, ktorý nám dávaš svoj pokoj a lásku, poteš svojich služobníkov, dokonalým pokojom.

Poteš nás skrze tú istú lásku, ktorou dávaš radosť hriešnikom a zmieruješ nebo so zemou.

Veď naše srdcia cestou pokoja a zjednot' ich v Tvojej láske. Vytvor medzi nami putá pevnej jednoty.

Odstráň hnev, nenávisť, závisť a zlú vôľu a obdar nás všetkých Tvojim Svätým Duchom.

Amen VF

Byť mamou

Druhú májovú nedeľu si pripomíname Deň matiek. O mamách sa napísalo veľa básni, veľa piesní bolo zložených a pre civilizovaný svet je matka vysoko hodnotená.

Ja si myslím, že pre každú ženu, ktorá sa stala matkou, je to veľké privilegium a prejav Božej milosti.

Keď som prekonávala rôzne ťažkosti v čase môjho tehotenstva, určitú dobu som bola aj v nemocnici. Vypočula som si nejeden ťažký a smutný príbeh žien, ktoré veľmi túžili priviesť na svet malé ľudské stvorenie, malého človečička. Tieto ženy boli ochotné podstúpiť veľa zákrokov, nebáli sa ani bolestí a neľutovali investovať do toho ani čas ani peniaze.

Kde sa v žene berie tá túžba stať sa mamou?! Musí to byť veľmi hlboko, niekde v základoch, zakódované v nás. Kto to do našej podstaty zakódoval?

Veľmi dlho Anna prosila Boha o syna a sľúbila Mu, že ho dá do Jeho služby. Anne sa narodil vymodlený syn, preto mu dala meno Samuel - vyprosený od Boha. (Aj náš Samuel je vyprosený a dúfame, že bude Božím služobníkom.)

Ak matka berie svoje materstvo ako dar od Pána Boha, tiež si uvedomuje, že dieťa nie je majetkom rodičov, ale tak ako nevládneme nad svojim životom, nemôžeme ovplyvniť základné veci ani u našich detí. Deti sú nám zverené do našej opatery a my sme zodpovední za to, ako a kam ich povedieme, v našom prípade ku Komu.

Odkedy som matkou, cítim každý deň veľkú zodpovednosť ako sa k nim správam a akým príkladom som pre nich. Preto sa modlím a prosím Boha, aby ich ochraňoval a mne dával dostatok múdrosti, bázne a trpezlivosti pri ich výchove.

Nezabúdajme, že každé dieťa je dar a s darom sa zaobchádza s úctou a láskou. A možno nám oni raz oplatia tak, ako sme my do nich investovali. Pre deti sme príkladom a oni sú našim zrkadlom, aspoň do určitého veku. Preto si uvedomujme, ktoré hodnoty im budeme vštepovať do srdca a do myslí. Nech milostivý Boh je nám na pomoci.

P.S. Chcem srdečne poďakovať všetkým, ktorí sa modlili za nás a za malého Samka, a tiež za všetky pozornosti, ktorými nás obdarovali. Pán Ježiš nech vás všetkých žehná.

ZN

Zopár múdrych myšlienok

Dívať sa ako rastie obilie, ako kvitnú kvety. Nadýchnuť sa za pluhom, či iným náradím.

Čítať, myslieť, milovať, dúfať, modliť sa – toto robí ľudí šťastnými

John Ruskin (1819 – 1900)

Pretože nám nie je súdené dlho žiť, zanechajme po sebe niečo ako svedectvo, že sme žili.

Plínius (61 – 112)

Načo žijeme, ak nie nato, aby sme iným uľahčili život?

George Eliot

RUBRIKA PRE DETI

„Smejko“

Prechádzal sa po lúke a premýšľal ako by si našiel nových kamarátov. Bolo mu ľúto, že presťahovaným do tohto lesa prišiel o priateľov, s ktorými vyrastal.

Keď zdvihol pohľad, videl ako sa po stromoch naháňajú dve .
„Možno by som mal vymyslieť nejakú hru. Zapojil by som do nej aj zvieratká z lesa a tým by som si našiel aj kamarátov.“ Povedal si zajko sám pre seba.

Spomenul si aké hry hral so svojimi bývalými kamarátmi. Ako sa spolu smiali. Chýbali mu. Sadol si zajko a premýšľal. Mamička zajačica mu povedala, aby nikdy so seba nerobil namysleného zajačika, ale zostal takým, ako ho pozná ona. Skromným a usmíatym.
„Ahoj. Si smutný zajko?“ Spýtal sa ktosi. Zajko sa otočil a videl ako na neho upierajú pohľad dve veveričky.

„Je mi smutno, lebo v tomto lese nemám žiadnych kamarátov a tak veľmi by som sa chcel hrať, rozprávať, smiať“ odpovie zajko. „Ak chceš môžeme ťa z niektorými zoznámiť?“. povie druhá veverička.

Prešli spolu iba pár krokov, keď počul zajko nejaký zvuk. Niesol sa lesom. Zajko pozoroval ako sa veveričky vyšplhali po strome a jedna, keď klopanie ustalo, na zajka zakričala.

„Toto je doktor d'ateľ. Ošetruje choré stromy, aby boli zase zdravé.“

Ďateľ zanechá na chvíľku svoju prácu, zoskočí so stromu, aby si obzrel zajačica zblízka a povie.

„Ty ma už poznáš, ale ja teba nie.“

Zajko sa predstaví. „Mama mi hovorí Smejko.“

Ďateľ sa usmeje a povie. „Máš veľmi pekné meno. Ako Smejko by si mal byť stále usmíaty a mne sa zdá akoby si mal smutné oči.“

„To preto, lebo nemá v tomto lese žiadnych kamarátov.“ Povie jedna z veveričiek .

„Ale veď to sa dá zariadiť. Príď večer na stretnutie aj s rodičmi k pani sove a spoznáš zvieratá z tohto lesa. Možno si práve tam nájdeš nejakého kamaráta.“

Zajko sa zamyslí a po chvíli prikývne. Poďakuje sa doktorovi i veveričkám a mizne v lese.

.....

Večer sa i s rodičmi vydá na cestu, keď prídu na miesto už je tam veľká skupinka zvierat.

A na vrchole sedí pani . Všetci počúvajú a preto sa započúva aj on.

Sova rozpráva. „Lietala som svetom a počula som, že ľudia sa pripravujú na Veľkú noc – Šibačku. To je sviatok, vzkriesenia Ježiša Krista, ktorý oslavujú kresťania. Oni veria, že Ježiš prišiel na zem z neba, kde bol so svojim otcom, Pánom Bohom. Tu sa narodil ako človek a keď vyrástol, učil ľudí ako sa majú mať radi, čo je v živote najdôležitejšie a ako prídu do kráľovstva, kde už nebude choroba, bolesť, smútok a smrť. Dokonca sám bol ochotný zomrieť, aby nám Boh Otec odpustil naše hriechy a zlo. Ale Jeho otec Ho nenechal mŕtveho dlho. Tretí deň

ráno – na Veľkonočnú nedeľu, Ho prebudil – vzkriesil, a tak pre všetkých, ktorí tomu veria, zvíťazil nad smrťou. Preto sa kresťania veľmi z toho tešia a prejavujú to rôznymi spôsobmi.

„A čo robia v ten deň ľudia u nás?“ Spýta sa nahlas Smejko. Pani sova skloní hlavu a pozrie na neho.

„ chodia šibať a polievať

. Rozprávajú básničku a dievčatá im potom na

korbáč uviažu stužku, alebo ich obdarujú čokoládovým .“

sa zamyslel a potom ho niečo napadlo. Rozhodol sa, že sa o svoju myšlienku podelí.

„A keď tento sviatok majú ľudia, nemôžeme si takýto sviatok urobiť aj my, no trochu inak?“

Medzi zvieratami nastane hluk, prekrikujú sa jeden cez druhého. Zastaví ich až sova.

„Ale, no tak ticho!“ Všetci razom stíchnu a čakajú čo sa bude diať.

Pani sova sa povystiera a otočí sa k zajkovi, potom prehovorí. „Ako si to predstavuješ?“

Zajko si uvedomuje, že je to skvelá príležitosť, aby si našiel kamarátov, či spoznal zvieratá z lesa. To je nápad, ktorý hľadal.

„Zvieratá by sa mohli stretnúť na lúke a spolu sa navštevovať.“ Bolo by to také oživenie a spestrenie jedného dňa v roku.“ Vydýchol jedným dychom zo seba zajko a čakal, čo na to povedia zvieratá. Pani sova bola po celú dobu jeho rozprávania ticho. Nevedel či to je dobre, alebo zle. Zvieratá začali hovoriť svoj názor až po chvíľke. Jeden povedal, že je to hlúposť, druhému sa to páčilo. Zajko si uvedomil, že hlavné slovo má pani sova.

„Páči sa mi tvoj nápad zajko. A ostatným, ktorým sa tento nápad tiež páči sa môžu stretnúť na lúke.“

Tak sa aj stalo. V pondelok, vtedy keď aj deti v mestách či dedinách chodili s korbáčom a vajíčkami, ktoré dostali od dievčat, v lese sa začala šibačka.

Srnky, jelene, líšky, doktor d'ateľ, veveričky a medzi nimi aj usmiaty Smejko s rodičmi... chodili po lese a zabávali sa.

Zajko si za šibačku odnášal od každého zvieratka nejakú dobrotu (oriešok, mrkvu, kapustu..).

Smejko bol spokojný, pretože vymyslel hru, ktorá sa zvieratkám páčila, všetci sa pri nej nasmiali, trochu viac sa spoznali a vedeli, že sa budú navštevovať nielen v tento deň, ale po celý rok. Tak si prejavia aj oni ten najkrajší cit daný od Boha – lásku.

Deti mám pre vás tri úlohy.

(Odpovede nájdete v rozprávke.)

1. Kto lieči choré stromy, aby boli opäť zdravé?
2. Čím sú významné Veľkonočné sviatky, ktoré mnohí poznajú pod názvom šibačka?
3. Zvieratká si môžete vyfarbiť, rozprávka bude farebnejšia.

E.K

Stretnutia mládeže

Každý mesiac už od novembra 2009 sa stretávajú viaceré mládeže na spoločných stretnutiach pod vedením mládeže od Púchova. Konali sa v Brezovej pod Bradlom, v Myjave, v Košariskách a dvakrát aj u nás v Krajnom. Hostia si vždy pripravujú biblický výklad na určitú tému zaujímavú pre mladých ľudí. Nechýbajú pekné piesne a zaujímavé scénky a pravdaže kvalitný výklad Božieho slova. Dal by Pán Boh, aby mladým kresťanom v cirkvi vydržalo také nadšenie k službe Bohu a ostatným prinášalo obohatenie v živote viery.

Brigády

S pomocou Božou sa v týchto dňoch ukončili práce na schodisku do podkrovia na fare. Pravidelne sa na prácach zúčastňovali viacerí bratia, ktorí opäť odvodili poctivú prácu, pri ktorej nechýbali ani veselé reči a dobrá nálada.

Ďakujeme za celý cirkevný zbor všetkým ochotným bratom a vyprosujeme pre všetkých zdravie a dostatok novej sily.

Mesiace február – marec

Pokrstili:

Daniela Gajara, syna Pavla a Andrei rod. Jankovičovej
Jakuba Malika, syna Martina a Anny rod. Bajcarovej
Tobiasa Papuláka, syna Ľuboslava a Jany rod. Malikovej
Filipa Surovca, syna Patrika a Renáty rod. Klimovej
Dominika Klimu, syna Štefana a Kataríny Barokovej
Kristýnu Toporovú, dcéru Ivana a Kataríny rod. Šagátovej

Na poslednej ceste vyprevadili:

Milana Boora z Hrachovišťa, 47 r.
Milana Kovára z Korytnianskych Kopaníc, 80 r.
Katarínu Kúdelovú z Krajného – Podrienia, 80 r.
Katarínu Klimkovú z Krajného, 93 r.
Annu Adámkovú z Podkylavy, 83 r.

INFORMÁCIE

- Ak niekto túži chváliť Pána a dokáže vylúčiť zopár tónov zo svojich úst, nech príde medzi nás. Nebojte sa, sme len amatéri. Spevokolisti. P.S. Viac chváliacich hlasov – viac radosti.
- Na fare si môžete požičať literatúru, videokazety a iné povzbudzujúce materiály na potešenie duše.
- Potešíme sa každej peknej myšlienke a zamysleniu do nášho časopisu.
- Letný festival SEMFEST sa bude konať v Záriečí od 8.7. – 11.7.2010
- Plánuje sa výlet pre dorast a mládež asi v druhej polovici júla – záujemci nech sa prihlásia
- Ďakujeme všetkým bratom a sestrám za ochotu a pomoc akéhokoľvek smeru.

BOHOSLUŽOBNÉ A INÉ PODUJATIA V ZBORE

Apríl - máj 2010

- ◆ NEDELNÉ SLUŽBY BOŽIE ZAČÍNAJÚ O 8:45 HODINE
- ◆ DETSKÁ BESIEDKA BÝVA V NEDEĽU O 8:45 HODINE
- ◆ MLÁDEŽ A DORAST BÝVA KAŽDÚ SOBOTU O 18:00 HODINE
- ◆ NEŠPORNÉ SLUŽBY BOŽIE : 1.NEDEĽU V MESIACI (2.5.) – KORYT. KOP. – O 14:30
2.NEDEĽU V MESIACI (11.4. A 9.5.) – ŽADOVICA – O 14:30
3.NEDEĽU V MESIACI – MATEJOVEC (18.4. A 16.5.) – O 14:30
POSL. NEDEĽA V MESIACI (25.4. A 30.5.) – HRACHOVIŠTE – 14:30
- ◆ KAŽDÝ PIATOK O 17:30 HOD. – NÁCVIK SPEVOKOLU
- ◆ KAŽDÝ PIATOK O 18:30 HOD.– BIBLICKÁ HODINA
- ◆ SB NA VSTÚPENIE KRISTA PÁNA NA NEBO BUDÚ 13.5.2010 O 17:30 HOD
- ◆ KONFIRMAČNÁ SLÁVNOSŤ BUDE **16.5.2010** O 8: 45 HOD
- ◆ SVIATOK ZOSLANIA DUCHA SVÄTÉHO BUDE 23.5.2010; SB BUDÚ O 8:45 HOD
- ◆ SVIATOK SVÄTEJ TROJICE BUDE 30.5.2010; SB BUDÚ O 8:45 HOD

Mamičke

Pamätáš na to mamička, ako dávala si nám bozky na líčka,
Pred bránou škôlky a či školy, keď sme my ešte malí boli?

Pamätáš na to mamička, keď dávala si nám bozky na líčka,
Pred oltárom ako nevestám a ženíchovi, keď sme my trošku starší boli?

Pamätáš na to mamička, ako dávala si bozky na líčka,
Už našim dietkam, tvojim vnukom, veď život letí neúprosne, dlhým skokom.

Trápenie, radosť, smútok, šťastie, to všetko život so sebou nesie.
Dnes bozkami ti splatiť chceme, všetko to dobré čo od teba vieme.

Že staršia si, to vôbec nevaďí, nie si sama, pre nás si stále
Najkrajšia, prasto - naša mama.

Nevaďí biely vlas a vráska na tvári, prajeme ti, mamka naša, ešte mnoho jarí.
Prijmi tisíc vrelých bozkov na líčko, nech v tvojej hrudi pre nás srdiečko.

Hoc už dnes všetci viacej rokov máme,
stále sa k tebe utiekame - k našej dobrej mame.

Opísala VF

Nádej, časopis pre vnútornú potrebu cirkevného zboru ECAV na Slovensku so sídlom v Krajnom.
Pripravuje redakčná rada, ktorej môžete zasielať písomné príspevky do časopisu.
Cena výtlačku je **0,33 €**. Ďakujeme za vašu priazeň. www.ecavkrajne.sk